

Η Σημασία της Σύναψης Διαπροσωπικών Σχέσεων στο Περιβάλλον της Επιχείρησης και της Εκκλησίας

[Ορθοδοξία](#) / [Ποιμαντική](#)



1. Εισαγωγικά

Μελετητές, παρατηρητές, αλλά και επιχειρηματίες συμφωνούν ότι η ποσοτική και ποιοτική αύξηση της παραγωγικότητας μιας επιχείρησης οφείλεται, κατά ένα μεγάλο μέρος, στο γεγονός ότι οι εργαζόμενοι οποιασδήποτε επιχείρησης έχουν πλήρη συνείδηση των δεσμών που τους συνδέουν με αυτή, και εργάζονται μέσα σε κλίμα εμπιστοσύνης και κατανόησης. Η καλλιέργεια διαπροσωπικών σχέσεων μεταξύ τους εντός της επιχείρησης διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στο τελικό παραγόμενο αποτέλεσμα. Αυτό είναι απολύτως φυσιολογικό από την στιγμή κατά την οποία αυτοί συνδέονται μεταξύ τους όχι μόνο με εργασιακές, αλλά και ισχυρές ανθρώπινες σχέσεις, οι οποίες προκύπτουν από την ένταξη τους σε διάφορες ομάδες που διαμορφώνονται στον εργασιακό χώρο.



Όσο περισσότερο καλλιεργείται πνεύμα ενότητας και συνεκτικότητας μεταξύ των μελών των παραπάνω ομάδων, τόσο περισσότερο διευρύνεται το φάσμα της επικοινωνίας μεταξύ τους. Αυτό συνδράμει αποφασιστικά στην αύξηση της δημιουργικής διάθεσής τους και τη μείωση του άγχους και της έντασης τους, που προκαλείται εύλογα από τους δυσβάσταχτους πολλές φορές, εργασιακούς ρυθμούς της καθημερινότητας. Έτσι, οι διενέξεις μεταξύ των εργαζομένων μειώνονται και παραχωρούν τη θέση τους στο πνεύμα αλληλοκατανόησης και συνεργασίας. Ειδικά όταν ανακύπτουν προβλήματα, η καλλιέργεια θετικών διαπροσωπικών σχέσεων μεταξύ των εργαζομένων διευρύνει αποφασιστικά το πλαίσιο των υφιστάμενων λύσεων που μπορούν να προταθούν για την επίλυσή τους. Σε αντίθετη περίπτωση, οι καθυστερήσεις στην υλοποίηση των στόχων της επιχείρησης, η πτώση της ποιότητας των παρεχόμενων εξ αυτής υπηρεσιών, η παραβίαση των χρονοδιαγραμμάτων της ή η συρρίκνωση της θετικής εικόνας της στο ευρύ καταναλωτικό κοινό, δεν αποκλείεται να οφείλονται εν πολλοίς και στις αρνητικές διαπροσωπικές σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ των εργαζομένων. Γι' αυτό και ο μάνατζερ καλείται να συμβάλλει αποφασιστικά στην καλλιέργεια ενός τέτοιου κλίματος, που ευνοεί αποφασιστικά την οικοδόμηση και διεύρυνση των σχέσεων που αναπτύσσονται μεταξύ των εργαζομένων.

Αν όμως, η σύναψη και η ενίσχυση των σχέσεων αυτού του είδους αποτελεί έναν

στόχο της επιχειρηματικής στρατηγικής του μάνατζερ, το ίδιο μπορεί να λεχθεί και για τον ποιμένα της Εκκλησίας του Χριστού. Οι Χριστιανοί στην Εκκλησία καλούνται να συνάψουν γνήσιες και αυθεντικές σχέσεις με το πλησίον και το Θεό. Στα πλαίσια της κάθετης και οριζόντιας κοινωνικότητας έρχονται να συναντήσουν το κάθε άλλο και προπάντων τον ίδιο τον ζώντα Χριστό. Ο ποιμένας καλείται να αναδειχθεί σε καταλύτη απεγκλωβισμού του ποιμνίου του από εφήμερα σχήματα συμβατικής ηθικής και κοινωνικότητας και να του εμφυσήσει το πνεύμα της γνήσιας χριστιανικής αγάπης, που αγκαλιάζει τον κάθε άλλο ως εικόνα του Χριστού και φτάνει ως την αυταπάρνηση και αλληλοπεριχώρηση [81].



Είναι γεγονός ότι η επιχείρηση δεν αποτελεί ένα απρόσωπο άθροισμα ατόμων, που ταυτίζει την ύπαρξη της με την επίτευξη οικονομικών στόχων. Αντίθετα, πρόκειται για σύνολο διαφορετικών προσώπων, τα οποία καλούνται να συνεργαστούν αρμονικά μεταξύ τους και να συνδράμουν τη διαφορετικότητά τους στην πραγματοποίηση των στόχων της επιχείρησης. Το ίδιο όμως και ακόμα περισσότερο διαπιστώνεται και στην περίπτωση της Εκκλησίας. Η Εκκλησία αποτελεί το σώμα του ίδιου του Χριστού, στο οποίο εντάσσονται ως μέλη του όλα τα βαπτισμένα μέλη της [82]. Οι χριστιανοί που πολιτογραφούνται ως μέλη του εκκλησιαστικού σώματος αναλαμβάνουν κοινό αγώνα για την κατάκτηση της αγιότητας απαλλασσόμενοι από το προπατορικό αμάρτημα της παρακοής.

Η νίκη του καθενός αποτελεί νίκη όλου του σώματος και η ήττα του αποτυχία που προκαλεί τη θλίψη όλων των μελών του. Η αρραγής ενότητα αυτού του σώματος αποτελεί εξάλλου, μαζί με την αγιότητα, την καθολικότητα και την αποστολικότητα, το βασικό χαρακτηριστικό γνώρισμα της Εκκλησίας [83]. Στα πλαίσια αυτής της αδιάσπαστης ενότητας οι χριστιανοί δεν καλούνται απλά να

καλλιεργήσουν θετικές κοινωνικές σχέσεις, αλλά να ενωθούν με τα ακατάλυτους δεσμούς αγάπης, η οποία αποτελεί τροφός της πιο γνήσιας και ανιδιοτελούς κοινωνικότητας. Και αν η σταυρώσιμη αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο, άνοιξε εν Χριστώ τις πύλες του παραδείσου και αποκατέστησε την καταλλαγή στις σχέσεις του ανθρώπου με το Θεό, τότε η μίμηση αυτής της αγάπης δεν μπορεί παρά να προσανατολίζει κάθε έκφανση διαπροσωπικότητας του χριστιανού κάθε εποχής και κάθε τόπου.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

- 1. Βαρριάς, Α. 2004. Περιθωριακότητα και Εκκλησία. Θεσσαλονίκη : Πουρναράς, σ. 267.**
- 2. Α΄ Κορ. ιβ΄ 27.**
- 3. π. Καραμούζης, Ι. Το μυστήριο της Εκκλησίας. http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catehism/theologia_zoi/themata.asp?cat=dogma&main=katixisi&file=6/6.1.htm . (18 Νοεμβρίου 2015).**

<http://bit.ly/2HIVExI>